

Sygn. akt V Pa 116/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jacek Wilga

Sędziowie: SSO Andrzej Marek, SSR del. Agnieszka Czyczerska (spr.)

Protokolant star. sekr. sądowy Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2015 r. **w Legnicy**

na rozprawie

sprawy z powództwa L. D.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie IV Wydział Pracy

z dnia 25 czerwca 2015 r.

sygn. akt IV P 13/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach II - V w ten sposób, iż zasądza od strony pozwanej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powoda L. D. kwotę 12 096 zł (słownie złotych: dwanaście tysięcy dziewięćdziesiąt sześć) oraz kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a nadto nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Lubinie) kwotę 690 zł tytułem opłaty sądowej od uiszczenia której powód był zwolniony,

II. dalej idącą apelację oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 930 zł tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 26.06.2015r. Sąd Rejonowy w Lubinie zasądził od strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. na rzecz powoda L. D. kwotę 1.687,95 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do pracy, w pozostałym zakresie powództwo oddalił, zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 162,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.638,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 85,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych od uiszczenia których powód był zwolniony.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód L. D. był zatrudniony u strony pozwanej od dnia 22 kwietnia 2008r. początkowo na okres próbny, a następnie na czas określony do 21 sierpnia 2011r. Następnie strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 22 sierpnia 2011 roku.

U strony pozwanej poczynając od lipca 1998 roku wprowadzono Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla pracowników Zakładu Usług (...) spółka z o. o. w L.. Zgodnie z § 1 ust. 3 ZUZP zastąpił w zakresie w nim uregulowanym ustawowe przepisy prawa pracy lub przepisy wydane na ich podstawie, w tym przepisy o wszelkich świadczeniach przysługującym pracownikom lub grupom pracowników, pod warunkiem, że jego postanowienia nie są mniej korzystne. W § 16 z ZUZP wskazano, że pracownikom przysługuje specjalne wynagrodzenie z Karty Górnika, wg zasad określonych w załączniku nr 3 do układu. Zgodnie z załącznikiem 3 do układu pracownikom przysługiwało specjalne wynagrodzenie z Karty Górnika zastępujące dodatek stażowy. Specjalne wynagrodzenie z Karty Górnika wypłacane było w stawce procentowej, uzależnionej od stażu pracy i wypłacane było miesięcznie za wszystkie przepracowane dni.

W czerwcu 2003 roku u strony pozwanej uchwalono Regulamin Wynagradzania, w którego § 8 wskazano, że pracownikowi przysługuje premia specjalna wynagrodzenie tzw. Karta Górnika w wysokości kwotowej określonej w umowie o pracę. Premia ta ulega zmniejszeniu za okres choroby, za które pracownikowi przysługuje wynagrodzenie lub zasiłek. Kwota premii wynikała z dotychczasowych uprawnień z Karty Górnika na dzień wejścia w życie Regulaminu Wynagradzania i była wyliczana wg aktualnej tabeli płac zasadniczych.

W dniu 1 lutego 2010 roku u strony pozwanej wprowadzono nowy ZUZP, w którym wskazano w § 10, że poza wynagrodzeniem zasadniczym pracownikowi przysługuje dodatkowo premia specjalna wynagrodzenie tzw. Karta Górnika w wysokości kwotowej określonej w umowie o pracę. Premia ta ulega zmniejszeniu za okres choroby, za które pracownikowi przysługuje wynagrodzenie lub zasiłek. Kwota premii została ustalona na dzień wejścia w życie regulaminu wynagradzania.

Powód Mieszka w Ś.. W dni powszednie - od poniedziałku do piątku dojeżdżał do pracy transportem organizowanym przez stronę pozwaną. Część kosztów biletu pokrywał zakład pracy.

W soboty i niedziele z uwagi na brak transportu zakładowego powód dojeżdżał do pracy samochodem prywatnym. Powód, z uwagi na odległość do miejsca pracy i godziny jej rozpoczęcia, nie mógł korzystać z komunikacji publicznej.

Pracodawca nie zwracał kosztów dojazdu do pracy w soboty i niedziele. Poczynając od kwietnia 2008r. do października 2014r. powód dojeżdżał do pracy w soboty i niedziele. W okresie od stycznia 2012r. do października 2014r. poniósł koszty dojazdu do pracy 3.751,01 zł.

Zgodnie z zapisami par. 29 obowiązującego u strony pozwanej Regulaminu Pracy "Pracodawca gwarantuje przewóz pracowników do pracy i z pracy(...)"

Według par. 19 ZUZP obowiązującego u strony pozwanej " Spółka gwarantuje dowóz pracowników do pracy i z pracy. Pracownik pokrywa 55% ceny biletu w zaokrągleniu do 1 zł."

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uwzględnił częściowo żądanie powoda zwrotu kosztów dojazdu do pracy, za okres nieprzedawniony. Powództwo w zakresie żądania specjalnego wynagrodzenia Karta Górnika Sąd oddalił.

Do takiego rozstrzygnięcia doprowadziła Sąd analiza wewnątrzzakładowych regulacji płacowych w powiązaniu z nieobowiązującym już rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981 roku w sprawie szczególnych przywilejów dla pracowników górnictwa Karta Górnika. Sąd Rejonowy uznał, że w związku z uchynieniem rozporządzenia „Karta Górnika” pracownicy, którzy na podstawie tego rozporządzenia nabyli uprawnienia do dodatkowych świadczeń związanych z pracą zachowali je do czasu objęcia ich regulacją ZUZP. Uprawnienia te, zgodnie z wyżej wymienionymi regulacjami, dotyczyły tylko i wyłącznie pracowników, którzy nabyli je na podstawie rozporządzenia Karta Górnika. Strona pozwana uchwaliła w dniu 14 lipca 1998 roku ZUZP, w którym wskazała , że

układ zastępuje w zakresie nim uregulowanym ustawowe przepisy prawa pracy lub przepisy wydane na ich podstawie w tym przepisy o wszelkich świadczeniach przysługujących pracownikom grupom pracowników. W zakładowym układzie zbiorowym pracy w załączniku 3 wskazano zasady przyznawania pracownikom specjalnego wynagrodzenia z Karty Górnika. Regulacja ZUZP została uzupełniona Regulaminem Wynagradzania. W § 8 Regulaminu wskazano, że pracownikom przysługuje premia specjalna wynagrodzenie z Karty Górnika w wysokości kwotowej określonej w umowie o pracę. Wskazano również, że kwota premii wynika z dotychczasowych uprawnień z Karty Górnika na dzień wejścia w życie Regulaminu Wynagradzania. Zatem dotyczy tylko tych pracowników, którzy uprawnienie takie nabyli w ramach nieobowiązującego już rozporządzenia Karta Górnika.

Dotychczasowe zapisy ZUZP zostały zastąpione ZUZP uchwalonym w dniu 1 lutego 2010 rok. Tenże nowy ZUZP powielił dotychczasowe zapisy w zakresie uregulowań dotyczących specjalnego wynagrodzenia Karty Górnika. Regulacje takie umieścił w § 10 i wskazał, że specjalne wynagrodzenie Karta Górnika przysługuje w wysokości kwotowej określonej w umowie o pracę. Jednocześnie wskazuje, że kwota premii została ustalona na dzień wejścia w życie Regulaminu Wynagradzania. Zatem uprawnienie do specjalnego wynagrodzenia z Karty Górnika, tak co do zasad jego wypłacania, jak i jego wysokości należy odczytywać w powiązaniu z Regulaminem Wynagradzania z czerwca 2003 roku, o którym wspomniano wyżej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd I Instancji ocenił, że dodatkowe wynagrodzenie nazwane specjalnym wynagrodzeniem z Karty Górnika przysługiwało tylko tym pracownikom, którzy nabyli je w okresie, kiedy obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów Karta Górnika. Powód zaś był zatrudniony u strony pozwanej od 2008 roku, a zatem w czasie, kiedy nie obowiązywało już rozporządzenie Karta Górnika. Z tych względów nie nabył on uprawnienia z tytułu specjalnego wynagrodzenia z Karty Górnika i nie dotyczyły go zapisy art. 11 ustawy o zmianie ustawy k.p. Tym samym nie objęły go regulacje wewnątrzzakładowe regulujące wynagrodzenie z Karty Górnika, które obowiązywały tylko w stosunku do pracowników, którzy uprawnienia takie nabyli wcześniej.

Odnośnie żądania zapłaty zwrotu kosztów dojazdów do pracy, Sąd I instancji przyjął, że pracodawca w ZUZP zagwarantował pracownikom dojazdy do pracy i z pracy. Z tego obowiązku strona pozwana wywiązywała się wobec powoda w dni powszednie. Wówczas powód, zgodnie z zapisami ZUZP pokrywał 55% ceny biletu miesięcznego. Co do dojazdów do pracy w soboty i niedziele należało w drodze analogii zastosować regulację wynikającą z § 19 ZUZP, czego skutkiem jest obciążenie pracodawcy obowiązkiem zwrotu tych kosztów na poziomie 45%.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł powód.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie par. 10 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy obowiązującego u strony pozwanej oraz art. 9 Kodeksu pracy poprzez przyjęcie, że powodowi nie przysługuje specjalne wynagrodzenie z Karty Górnika pomimo, że żadne uregulowanie ZUZP nie zawiera zapisu wyłączającego prawa do specjalnego wynagrodzenia. Z tych przyczyn powód wniósł o zmianę wyroku Sądu I Instancji i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 12096 zł.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie. Strona pozwana wskazała, że nie obowiązkowo enumeratywnego wyłączenia określonej w rozporządzeniu z 30.12.1981r. nagrody specjalnej z okazji „Dnia Górnika” w układach zbiorowych/ regulaminach wynagradzania wprowadzanych po 1996r. Z obowiązującego u pozwanej układu zbiorowego pracy – par. 10 ust. 1 lit a-wynika, że dla pracowników zatrudnionych po dacie wejścia układu w życie, dodatek nie będzie wypłacany.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie w zakresie zgłoszonych w niej zarzutów.

Pomimo, że powód zaskarżył wyrok Sądu I Instancji w całości, zarzuty apelacji dotyczą w istocie nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy żądania powoda zapłaty na jego rzecz „dodatkowego wynagrodzenia z Karty Górnika”. Sąd Rejonowy w celu ustalenia istnienia prawa powoda do takiego wynagrodzenia, słusznie poddał analizie wszystkie

obowiązujące u strony pozwanej akta wewnątrzzakładowe od 1998r., albowiem każdy kolejny akt odwołuje się do zapisów „poprzedniego”. Sąd Rejonowy wyciągnął jednak z tej analizy niewłaściwe wnioski.

Odnosząc się do źródłowej podstawy przysługiwania pracownikom górnictwa „specjalnego wynagrodzenia”, to przewidywało je Rozporządzenie Rady Ministrów z 30.12.1981r. w sprawie szczególnych przywilejów dla pracowników górnictwa – Karta górnika. Na podstawie pkt. 3 ust. 1 par 9 tego Rozporządzenia, pracownikom górnictwa przysługiwało dodatkowe wynagrodzenie w wysokości procentowych stawek liczonych od płacy zasadniczej.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z 02.02.1996r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz zmianie niektórych ustaw uchylony został art. 79 k.p., na podstawie którego wydane było Rozporządzenie „Karta Górnika”. Zgodnie z art. 11 tejże Ustawy, obowiązujące do dnia wejścia w życie ustawy przepisy określające zasady wynagradzania za pracę oraz przyznawania innych świadczeń związanych z pracą, wydane na podstawie art. 79 k.p., zachowują moc do czasu objęcia pracowników, których te przepisy dotyczą i w zakresie przedmiotów w nich normowanych – postanowieniami układu zbiorowego pracy.

Uchylenie art. 79 k.p. miało zatem ten skutek, że do czasu objęcia pracowników, którym te dodatkowe przywileje przysługiwały, postanowieniami układów zbiorowych pracy, obowiązywały ich zasady z Rozporządzenia, pomimo jego uchylenia.

14 lipca 1998r. strona pozwana uchwaliła Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy, który objął wszystkich pracowników strony pozwanej, za wyjątkiem członków zarządu, dyrektorów i głównego księgowego, pracowników zatrudnionych na budowach zagranicznych oraz pracowników młodocianych. Wynika to wprost z treści par. 1 ust. 1 i 2 Układu. Pracodawca w żadnym z zapisów Układu nie dokonał dodatkowego wyłączenia określonej grupy pracowników z uprawnienia do „specjalnego wynagrodzenia z Karty Górnika”.

W załączniku nr 3 do Układu ustalono zasady naliczania i wypłacania specjalnego wynagrodzenia z Karty Górnika, gdzie wskazano, że „Pracownikom przysługuje specjalne wynagrodzenie z „Karty Górnika”, zastępujące dodatek stażowy. Ustalono wysokość tego wynagrodzenia odpowiadającą procentowym stawkom liczonym od wynagrodzenia zasadniczego. Dla innych pracowników, niż zatrudnieni pod ziemią było to: 15% podstawy wymiaru po przepracowaniu roku do 2 lat, następnie 20% podstawy wymiaru po przepracowaniu od 2 do 5 lat, i tak dalej. Świadczenie to zatem zachowało charakter dodatku stażowego.

W 2003r. u strony pozwanej uchwalono Regulamin Wynagradzania, w którego par. 8 wskazano, że „pracownikowi przysługują dodatkowo następujące składniki wynagrodzenia i inne świadczenia związane z pracą – a) premia-specjalne wynagrodzenie z Karty Górnika w wysokości kwotowej określonej w umowie o pracę. Premia ta ulega zmniejszeniu za czas choroby, za który pracownikowi przysługuje wynagrodzenie lub zasiłek. Kwota premii wynika z dotychczasowych uprawnień z „Karty Górnika” na dzień wejścia w życie Regulaminu Wynagradzania wyliczona według aktualnej tabeli stawek zasadniczych”.

Po pierwsze więc, Regulamin Wynagrodzenia nie wprowadził żadnych zmian w zakresie kręgu osób uprawnionych do „specjalnego wynagrodzenia”, skoro wskazuje, że „pracownikowi przysługują dodatkowo następujące składniki wynagrodzenia(...)”. Taki wniosek wypływa z wykładni literalnej omawianego zapisu. Zmiana polegała natomiast na zamianie uzależnionego od stażu pracy i w związku z tym ulegającego stopniowemu podwyższeniu „specjalnego wynagrodzenia” na „premię”, której wysokość określona została kwotowo - jako stały składnik wynagrodzenia. Zmienił się zatem charakter tego dodatkowego świadczenia. To wysokość premii powiązano z dodatkowym wynagrodzeniem z „Karty Górnika”, uregulowanym już w ZUZP, a nie uprawnienie do jej nabycia.

Należy w tym miejscu zauważyć, że w odróżnieniu od regulacji dotyczącej „specjalnego wynagrodzenia”, pracodawca w pkt b ust. 1 par. 8 Regulaminu Wynagradzania wyraźnie ograniczył natomiast krąg osób uprawnionych do ekwiwalentu za deputat węglowy, przewidując, że dodatek w kwocie 57 zł przysługuje pracownikowi, który na dzień wejścia w życie Regulaminu Wynagradzania „posiadał uprawnienia do 8-tonowego ekwiwalentu za deputat węglowy”. Przemawia to za oceną, że jeśli strona pozwana ograniczyłaby krąg osób uprawnionych do specjalnego wynagrodzenia,

wyraźny zapis w tej kwestii znalazłby się w Regulaminie Wynagradzania, analogicznie jak znalazł się odnośnie uprawnienia do deputatu węglowego.

Dodatkowo, co zasługuje na wyraźne podkreślenie, Regulamin Wynagradzania nie może wprowadzać postanowień mniej korzystnych w stosunku do pracowników, niż postanowienia zakładowego układu zbiorowego pracy – art. 3 par. 9 k.p. W rozpoznawanej sprawie wprowadzone zmiany całkowicie zmieniały charakter spornego składnika wynagrodzenia, gdzie dodatek rosnący wraz ze stażem pracy zastąpiono „premią” określoną kwotowo, ustalając ją w stałej kwocie, wyliczonej na dzień wejścia w życie Regulaminu Wynagradzania. Dodatkowo jej wysokość miała ulegać zmniejszeniu za czas choroby. Była to zmiana niekorzystna, która była na podstawie art. 18 par. 2 k.p. nieważna. W takiej sytuacji, podstawą do określenia wysokości „specjalnego wynagrodzenia” powinny być zapisy zał. nr 3 ZUZP z 1998r.

Jednocześnie żadnych zmian w zakresie kręgu osób uprawnionych do „premi- specjalnego wynagrodzenia tzw. „Karty Górnika”, wbrew zarzutom strony pozwanej, nie wprowadził Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy z 01.02.2010r., który obowiązywał powoda od sierpnia 2011r. (zawarcie umowy o pracę na czas nieokreślony). Par. 10 ust. 1 ZUZP, na który powołuje się strona pozwana, przewiduje, że „Poza wynagrodzeniem zasadniczym pracownikowi przysługują dodatkowo następujące składniki wynagrodzenia – a) premia- specjalne wynagrodzenie tzw. „Karta Górnika” w wysokości kwotowej określonej w umowie o pracę. Premia ta ulega zmniejszeniu za okres choroby, za który pracownikowi przysługuje wynagrodzenie lub zasiłek. Kwota premii została ustalona na dzień wejście w życie Regulaminu Wynagradzania.”

Trudno jest w świetle brzmienia powyższego par. 10 wysnuć sformułowany przez stronę pozwaną w odpowiedzi na apelację wniosek, że to właśnie na tej podstawie, pracownikom zatrudnionym po dacie wejścia w życie układu, dodatek miał być niewypłacany. Teza postawiona przez stronę pozwaną nie koresponduje z treścią zacytowanego par. 10 Układu. Treść ta wskazuje natomiast, że „premia- specjalne wynagrodzenie” przysługuje każdemu pracownikowi (brak jest wyłączeń w tym zakresie), a jej wysokość (stała od wejścia w życie Reg. Wyn.) określona jest w umowie o pracę. Fakt wprowadzenia do umów o pracę kwot premii nie aktualizuje zatem do niej prawa, ale jest konsekwencją przyznania takiego uprawnienia w ZUZP i realizacją jego postanowień. A contrario- niewprowadzenie do umowy o pracę powoda zapisu o wysokości przysługującej mu premii, nie pozbawia powoda do niej prawa, albowiem uprawnienie do niej przewiduje Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy, który nie ogranicza kręgu uprawnionych pracowników, w tym nie uzależnia do niej prawa od jakiegokolwiek daty zatrudnienia. Umowa o pracę powoda jest zatem mniej korzystna niż zapisy Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy.

Analogicznie jak w przypadku argumentacji dotyczącej zapisów Regulaminu Wynagradzania należy zauważyć, że ZUZP wyraźnie ogranicza natomiast krąg uprawnionych do „dodatku w kwocie 57 zł”, skoro w pkt b ust. 1 par. 10 przewiduje, że przysługuje on pracownikowi, który na dzień wejście w życie Układu, posiada uprawnienia ustalone na dzień wejścia w życie Regulaminu Wynagradzania. Prowadzi to do wniosku, że w przypadku woli pracodawcy podmiotowego ograniczenia uprawnień do dodatkowego składnika wynagrodzenia, zapisy układu wskazują na to wprost.

Konkludując powyższe, Sąd Okręgowy podzielił zarzut apelacji wskazujący, że brak jest w obowiązującym u strony pozwanej Zakładowym Układzie Zbiorowym Pracy zapisów ograniczających uprawnienie jakiegoś kręgu pracowników (w tym powoda) do premii, o której mowa w par. 10 ust. 1 pkt a ZUZP. Takich wyłączeń nie przewidywał również ZUZP z 1998r., ani obowiązujący Regulamin Wynagradzania. Choć przyznana pracownikom „premia”, określona obecnie kwotowo, wywodzi się z dodatkowego wynagrodzenia z „Karty Górnika”, pracodawca dotychczas nie wprowadził w regulacjach wewnętrznych jednoznacznych zapisów, ograniczających do niej prawo wyłącznie dla określonej grupy pracowników, tym samym zunifikował do niej prawo. Takie wyłączenie powinno być wyraźne i jednoznaczne, i wtedy to dopiero mogłoby ono podlegać ocenie pod kątem zachowania zasad równego traktowania/ wynagradzania w zatrudnieniu. Na uwagę zasługuje również zmiana charakteru tego świadczenia, w istocie z „dodatku stażowego” na stały i niezmienny składnik wynagrodzenia, która tym samym niejako „odrywa” go od świadczenia przewidzianego w Rozporządzeniu „Karta Górnika”, a na ten związek strona pozwana kładła nacisk w niniejszym postępowaniu.

Powód domagał się w niniejszym postępowaniu „dodatkowego wynagrodzenia w wysokości 10% płacy zasadniczej, powołując się na Rozporządzenie „Karta Górnika” z dnia 30.12.1981r. – deklaracja pełnomocnika powoda na rozprawie przed Sądem Rejonowym z 14.04.2015r. Zeznając przed Sądem I Instancji mówił natomiast, że zgłoszone żądanie ustalone jest na podstawie stawki miesięcznej w wysokości 400 zł, jako stałej kwoty dodatku u strony pozwanej. Strona pozwana, reprezentowana w sprawie przez zawodowego pełnomocnika, w istocie nie kwestionowała w tym zakresie zeznań powoda, nie wniosła też konkretnych zarzutów co do wysokości dochodzonej przez niego kwoty, co przemawia za uwzględnieniem powództwa co do wysokości zgłoszonej przez powoda. Tym bardziej, że żądanie powoda za okres nieobjęty zarzutem przedawnienia (tj. za 3 lata i 4 miesiące- zarzut przedawnienia został zgłoszony do roszczeń przed sierpniem 2011r.) według stawki 400 zł m-cznie mieści się w wartości przedmiotu sporu. Podkreślić należy, że podstawą roszczeń powoda nie mogą być przepisy Rozporządzenia z 30.12.1981r., albowiem zostało ono uchylone i nie obowiązuje, a kwestię przyznawania dodatkowego wynagrodzenia, nieprzerwanie od roku 1998r., regulują przepisy wewnątrzzakładowe. To analiza regulacji wewnątrzzakładowych powinna być podstawą do oceny wysokości przysługującej powodowi premii i to regulacji sprzed zatrudnienia powoda, skoro kolejne akta wewnątrzzakładowe (w tym ZUZP z 2010r.), wprowadzające zmiany w tym zakresie, odwołują się do poprzednich uregulowań. Przepisy ZUZP z 1998r. przewidywały natomiast korzystniejsze warunki ustalania wysokości „specjalnego wynagrodzenia” , niż regulacje z Rozporządzenia, bo po pierwszym roku pracy (od roku do 2 lat) wskazywały już na 15% dodatek, a od 2 lat pracy do 5 lat na 20% dodatek. Regulacja zawarta w ZUZP była bardziej szczegółowa w porównaniu do uregulowań zawartych w Rozporządzeniu. Zmiana w tym zakresie zawarta w Regulaminie Wynagradzania z 2003r., była w świetle argumentów przedstawionych we wcześniejsze części uzasadnienia, nieważna. Pracodawca konsekwentnie nie wprowadzał natomiast do zawieranych z powodem umów o pracę od 2008r. kwoty dodatku/premii. Gdyby zgodnie z regulacjami wewnątrzzakładowymi to czynił, premia powinna być wyliczana w oparciu o zapisy ZUZP z 1998r. i od kwietnia 2010r. powinna dla powoda wynosić 20% wynagrodzenia zasadniczego (do tego momentu 15% wyn. zasadniczego), a zatem w okresie nieobjętym zarzutem przedawnienia, przekraczałyby kwotę dochodzoną pozwem.

Z powyższych przyczyn, Sąd Okręgowy uwzględnił apelację powoda i na podstawie art. 386 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób, że na podstawie art. 10 Zakładowego Układu Zbiorowego pracy w zw. z art. 9 k.p., zasądził na jego rzecz kwotę 12096 zł. oraz nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa opłatę sądową, od uiszczenia której powód był zwolniony. Dalej idąca apelacja (którą powód zaskarżył wyrok Sądu I Instancji w całości), nieoparta żadnymi zarzutami, podlegała na podstawie art. 385 k.p.c. oddaleniu

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd opisał na art. 98 k.p.c. oraz par. 6 ust.5, par. 11 ust. 2 oraz par. 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Finansów z 28.09.2013r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Andrzej Marek SSO Jacek Wilga SSR/del./ Agnieszka Czyczerska